

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **euroAWK s.r.o.** se sídlem Praha 10-Vršovice, Konopišťská 739/16, IČ 43965717 v řízení zastoupeného Janem Najmanem, advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7-Holešovice, Nad Štolou 936/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.8.2010, čj: MV-62439-9/ODK-2010

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.8.2010, kterým zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14.7.2010, čj: OOA/EO/50/2010, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění.

Žalobce je přesvědčen, že byl vydaným rozhodnutím zkrácen na svých právech a právem chráněných zájmech. Žalobce nejprve shrnul skutkový stav a uvedl, že na základě usnesení Rady hlavního města Prahy č. 436 zveřejnil Magistrát hlavního města Prahy, odbor

obchodních aktivit záměr pronajmout soubor pozemků ve vlastnictví hlavního města Prahy za účelem umístění a provozování reklamních zařízení a vyzval případné zájemce k účasti ve výběrovém řízení. Podmínky výběrového řízení byly k vyzvednutí v prostorách Magistrátu hlavního města Prahy. Podmínky výběrového řízení stanovily vedle kvalifikačních předpokladů pro účast ve výběrovém řízení a postupu pro podávání a hodnocení nabídek zájemců rovněž požadovaný obsah nabídky. Poukázal na to, že ohledně výběrového řízení byla podána stížnost k Evropské komisi, přičemž Magistrát neuvedl žádné věcné argumenty k rozptýlení vytýkaných pochybení výběrového řízení. Žalobce měl vážné pochybnosti o tom, zda výběrové řízení proběhlo v souladu s platnými právními předpisy, proto podal dne 4.5.2010 žádost o informaci týkající se výběrového řízení, a to mimo jiné o poskytnutí všech předložených nabídek do výběrového řízení, včetně příloh. Magistrát hlavního města Prahy, odbor obchodních aktivit, žádosti nevyhověl a žalobci poskytl toliko informace, které neobsahovaly dostatečný podklad pro ověření splnění podmínek výběrového řízení jednotlivými účastníky. Proti zamítavému rozhodnutí Magistrátu podal žalobce dne 20.5.2010 odvolání, na jehož základě žalovaný svým rozhodnutím ze dne 2.7.2010, čj: MV-62439-4/ODK-2010, zrušil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil k novému projednání. Magistrát vydal nové rozhodnutí dne 14.7.2010, čj: MHMP OOA/EO/50/2010, žádosti žalobce opět nevyhověl s odkazem na ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil. Žalobce namítá, že Magistrát mu poskytl pouze informaci týkající se celkové výše nájemného za všechny pozemky dohromady v každé jednotlivé skupině pozemků a že z toho nelze vyčíst, zda nájemné nabídnuté jednotlivými uchazeči splnilo požadovanou minimální výši 2.000,-Kč za 1 m² reklamní plochy. Žalobce tedy nesměřoval výlučně k získání a potvrzení cenových nabídek, nýbrž i dalších informací za účelem ověření splnění ostatních podmínek výběrového řízení osobami, které se výběrového řízení účastnily.

Žalobce poukázal na to, že z průběhu řízení vyplývá, že účastníci výběrového řízení souhlas Magistrátu k poskytnutí požadovaných informací nedali, a proto bylo zkoumáno splnění prvních dvou podmínek a žalobce je přesvědčen, že tyto podmínky splněny nebyly.

Namítá nesprávný výklad § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona. K výkladu pojmu „informace vzniklé bez použití veřejných prostředků“ nesouhlasí s výkladem žalovaného, který jej pojímá velmi široce a povinnost poskytnout informace redukuje prakticky na situace, kdy jsou veřejné prostředky účelově vynaloženy na vznik dané informace. Tento výklad však rozšiřuje aplikaci výjimky na většinu případů, kdy je informace poskytnuta třetí osobou, což činí z výjimky pravidlo. Žalobce ale poukazuje na to, že v daném případě byl zveřejněn záměr, který byl podnětem pro podání nabídek do výběrového řízení. Není tedy možné tvrdit, že nabídky byly podány bez použití veřejných prostředků, když zvláštní případ použití veřejných prostředků, který nastal zveřejněním záměru a podmínek výběrového řízení, byl bezprostředním podnětem pro jejich vydání. Navíc některé informace v nabídkách pocházejí přímo od Magistrátu hlavního města Prahy, tudíž Magistrát na jejich poskytnutí musel nutně vynaložit veřejné prostředky.

K podmínce, aby „informace byla předána osobou, již takovou povinnost zákon neukládá“ uvedl žalovaný, že povinnost předat určitou informaci povinnému subjektu uložená třetí osobě musí být jednoznačně vymezená a především nezávislá na vůli této třetí osoby (jinak by se ani nemohlo jednat o povinnost), což v daném případě dle žalobce splněno není. Hlavní město Praha je povinno nakládat se svým majetkem hospodárně. Předložení nabídek na základě podmínek výběrového řízení, jež bylo uskutečněno za účelem naplnění zákonné

povinnosti nakládat s majetkem hlavního města Prahy hospodárně, představovalo splnění povinnosti uložené předkladatelům nabídek de facto na základě zákona (tedy prakticky splnění zákonné povinnosti). Pokud se chtěl subjekt účastnit výběrového řízení, musel splnit jeho podmínky, jinak by byl z výběrového řízení vyloučen. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.4.2007, čj: 6 As 15/2006-113, ve kterém uzavřel, že je nutné rozlišit různé skupiny informací obsažených v projektech a zvážit u každé ze skupin možnosti jejího poskytnutí dle vzájemného vztahu mezi informačním zákonem a speciálním zákonem. Z tohoto hlediska ale žalovaný nijak žádost žalobce neposuzoval.

Žalobce v průběhu správního řízení několikrát namítal, že je nutno při rozhodování o poskytnutí či neposkytnutí informace postupovat v souladu s ustanovením § 12 zákona o informacích. Žalovaný ale požadavku žalobce, aby bylo při vyřizování žádosti postupováno s principem selekce, nevyhověl s tím, že v daném případě „z povahy věci není možné diferencovat mezi jednotlivými informacemi obsaženými v podaných nabídkách“. Žalobce naopak poukazuje na to, že povinnou náležitostí nabídek byl seznam konkrétních pozemků a cenových nabídek na jednotlivé pozemky, a to s ohledem na využitou reklamní plochu na konkrétním pozemku. Jednalo se o informace vyžadované podmínkami výběrového řízení, tudíž de facto o informace vzniklé s použitím veřejných prostředků, a tedy nesplňující přinejmenším první podmínku aplikované výjimky.

Žalobce dále vytýká rozhodnutí žalovaného nedostatek či absenci eurokonformního výkladu ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích. Současná podoba tohoto ustanovení je výsledkem implementace Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17.11.2003 o opakovaném použití informací veřejného sektoru prostřednictvím zákona č. 61/2006 Sb., o změně zákona o svobodném přístupu k informacím a dalších zákonů. Touto novelou bylo do předmětného ustanovení vloženo sousloví „jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků“, které možný okruh případů aplikace výjimky v uvedeném ustanovení omezuje. Výklad ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích prováděný žalovaným nelze dle žalobce subsumovat pod žádný z případů průlomu do principu transparentnosti aprobovaný ve Směrnici, za které se považují případy ochrany autorských práv, práva duševního nebo průmyslového vlastnictví, obchodního tajemství, státního tajemství apod. Ve smyslu uvedeného článku dle názoru žalobce vyplývá, že by informace měla být poskytnuta v souladu s pravidly uveřejněnými ve směrnici za předpokladu, že informace nesplňuje ani jednu z podmínek uvedených v článku 1 směrnice. Vzhledem k tomu, že daný případ nelze pod žádný z případů článku 1 směrnice subsumovat, měla by se směrnice na daný případ aplikovat a informace by měla být poskytnuta za podmínek uvedených ve směrnici. Žalobce je tak povinen i s ohledem na rozhodnutí Evropského soudního dvora o tom, že povinnost poskytnout nabídky vyplývá též z primárního práva ES, vykládat i zákon o informacích eurokonformně a v souladu s uvedenými principy.

Žalobce dále namítá, že výklad ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích zastávaný žalovaným není v souladu s ustanovením článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud se k podmínkám omezení práva na informaci vyjádřil v nálezu ze dne 30.3.2010, sp.zn. Pl.ÚS 2/10, kterým v ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona zrušil slovo „pravomocných“. Jako základní test přiměřenosti zásahu do základního práva na informace Ústavní soud v rozhodnutí uvedl nutnost splnění následujících podmínek:

- 1) musí se jednat o zásah stanovený zákonem (tato podmínka není pro účely další argumentace v daném případě relevantní, neboť se v daném případě jedná přímo o spor o interpretaci zákonné normy),

- 2) musí sledovat jeden z legitimních cílů vyplývajících z článku 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, tj. ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví, ochranu mravnosti, nebo jeden z obdobných cílů podle článku 10 odst. 2 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. národní bezpečnost, územní celistvost, veřejnou bezpečnost, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochranu zdraví nebo morálky, ochranu pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci, a
- 3) předmětný zásah musí být nezbytný v demokratické společnosti.

Právo subjektu, který informace poskytl, na „volbu adresáta“ se střetává se základním politickým právem žalobce na informace dle článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Žalobce v daném případě nenachází jiný právem chráněný zájem či princip legitimizující zásah do ústavního práva na informace žalobce, který by se nalézal být z části pod ochranou ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona. Dále poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu – nález sp.zn.: IV.ÚS 154/97, ve kterém konstatoval, že „při střetu základního politického práva na informace a jejich šíření s právem na ochranu osobnosti a soukromého života, tedy základních práv, které stojí na stejné úrovni, bude vždy věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým“. Žalobce je přesvědčen o tom, že jeho výklad splňuje na rozdíl od výkladu žalovaného třetí podmínku, tj. požadavek „nezbytnosti v demokratické společnosti“. Ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích je nutno vykládat v souladu s článkem 17 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod a zajistit tak dostatečnou míru transparentnosti v činnostech orgánů státní správy a samosprávy, zejména při nakládání s majetkem veřejnoprávní korporace tak, jak to odpovídá principům demokratického právního státu. Princip transparentnosti, resp. občanské kontroly rozhodování orgánů veřejné moci, je v daném případě nutné vykládat tak, aby subjekty, jež se předmětných informací dožadují, měly přístup jak k informacím, na základě kterých byla daná činnost orgánu veřejné moci zahájena, tak i k informacím svědčícím o zpracování předmětných informací a výsledkům předmětného zpracování. Jen takovým způsobem je možno zajistit průhlednost činnosti orgánů veřejné moci, aby si občané mohli učinit názor nejen na jejich výsledek, ale také na podklady a průběh těchto činností.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě k výkladu ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích, k pojmu „informace vzniklá bez použití veřejných prostředků“ poukázal na to, že je to jenom jedna z podmínek, nikoliv však jediná. Další dvě podmínky dále zužují okruh informací poskytnutých povinnému subjektu třetími osobami, na něž lze uvedené omezení aplikovat. Vznikem informace se rozumí nikoli samotné vytvoření informace, nýbrž její vznik z hlediska existence u povinného objektu, čili získání předmětné informace povinným subjektem. Žalovaný tedy přistupuje k výkladu předmětného ustanovení restriktivně, neboť ze samotné dikce ustanovení by bylo možno jako rozhodující skutečnost považovat faktický vznik požadované informace a nikoli její vznik z hlediska její existence u povinného subjektu. Tím by ale došlo k nepřiměřenému rozšíření okruhu informací, které by mohly podléhat výjimce dle uvedeného ustanovení. Z hlediska faktického vzniku informace je totiž nepochybné, že informace obsažené v přihláškách do výběrového řízení podaných třetími osobami, které nejsou subjekty veřejného práva a nedisponují veřejnými prostředky, nemohly fakticky vzniknout s použitím veřejných prostředků. Žalovaný tedy razí teorii, že je nutno vznik informací posuzovat z hlediska jejich existence u povinného subjektu. Značnou

část informací povinný subjekt získává od třetích osob buďto na základě zákonné povinnosti (pak není splněna druhá podmínka a omezení § 11 odst. 2 a) je neaplikovatelné), anebo díky určitému protiplnění odpovídajícímu použití veřejných prostředků povinného subjektu. Poukazuje na to, že většina informací týkajících se výkonu vrchnostenské veřejné správy je poskytována právě na základě zákonné povinnosti. Odlišná situace je v oblasti výkonu nevvrchnostenské veřejné správy realizované v rámci samostatné působnosti územního samosprávného celku, coby povinného subjektu. Zde totiž územní samosprávní celek vystupuje v zásadě v rovném postavení vůči ostatním subjektům. Typicky se jedná např. o dispozice s majetkem územního samosprávného celku, tedy též o situaci řešenou v předmětném případě. Zde je nutno rozlišit mezi informacemi, které povinný subjekt získá tzv. na úplatu, tj. informace, které získá na základě využití veřejných prostředků (např. smlouvy o dílo) a dále situace, kdy jsou určité informace předány dobrovolně bez konkrétního protiplnění.

Žalovaný nesouhlasí se závěrem žalobce, který spatřuje použití veřejných prostředků již v samotném zveřejnění záměru hlavního města Prahy disponovat se svými pozemky. Za takové využití by bylo možno považovat až následný pronájem těchto pozemků (tedy uzavření nájemní smlouvy). Zveřejněním pouze vyjadřuje orgán svou vůli, že tak hodlá v budoucnu učinit. Charakter informace, které povinný subjekt obdržel s využitím veřejných prostředků, by tedy mohly být pouze informace poskytnuté zájemcem, s nímž byla následně uzavřena nájemní smlouva, avšak nikoli již informace poskytnuté jinými zájemci. Žalovaný položil otázku, zda k zachování dostatečné míry občanské kontroly a transparentnosti nepostačuje v předmětu v případě toliko informace, které subjekty se veřejného řízení zúčastnily, a následně podmínky uvedené přímo v nájemní smlouvě, z níž by mělo být patrné, zda došlo k naplnění podmínek stanovených výběrovým řízením. Zde poukazuje na to, že žadateli byly poskytnuty informace, týkající se výběru vítěze inkriminovaného výběrového řízení, spolu s informací, že rozhodujícím kritériem byla nabídnutá cena, včetně uvedení přehledu nabídnutých cen od všech zájemců. Současně byla žadateli poskytnuta informace o tom, které subjekty v rámci předmětného výběrového řízení své nabídky podaly. Dále uvedl, že žalobce nespecifikuje, které informace dle jeho názoru pochází od povinného subjektu. Z textu žaloby je patrné, že záměrem žadatele bylo získání informací vytvořených třetími osobami – zájemci, kteří podali přihlášky do výběrového řízení – a to z hlediska, zda došlo k naplnění podmínek stanovených povinným subjektem v rámci daného výběrového řízení.

Ke druhé podmínce – informace předaná osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, poukazuje žalovaný na to, že žalobce dovozuje, že zájemci o pronájem pozemků hlavního města Prahy měli zákonnou povinnost předložit požadované nabídky, neboť zákon ukládá hlavnímu městu Praze hospodařit se svým majetkem hospodárně a za tímto účelem byly stanoveny podmínky výběrového řízení, jejichž nesplnění mělo mít za následek vyloučení z výběrového řízení. Tento názor je dle žalovaného chybný. Třetí osoba nemá k plnění povinnosti povinného subjektu žádný vztah. Účast ve výběrovém řízení je zcela dobrovolná a stejně tak i rozsah předložených informací. Navíc podotýká, že zákon žádná konkrétní pravidla pro projevení zájmu o pronájem pozemku vlastněný územními samosprávnými celky nestanoví a dokonce ani stanovení takových pravidel nepředpokládá. Žalovaný zejména poukazuje na to, že je nutno rozlišovat situace, kdy je na vůli třetí osoby, zda bude provozovat určitou činnost, ke které nemůže být nucena, avšak pro případ, že se rozhodne takovou činnost provozovat, ukládá jí zákon povinnost předložit určité dokumenty atd. Druhým případem je situace, kdy se třetí osoba může, stejně jako v předchozím případě, rozhodnout, zda bude určitou činnost realizovat, avšak i v případě kladného rozhodnutí, již

zákon žádné povinnosti v této souvislosti neukládá. Maximálně může být vyloučen z výběrového řízení, ale v tomto případě se nejedná o nesplnění zákonné povinnosti, nýbrž pouze o nenaplnění požadavku vlastníka pozemku, o jehož pronájem se jedná. Nedojde tedy ke konsenzu případných smluvních stran. I v případě, kdyby územní samosprávný celek jednal nehospodárně, porušil by zákonnou povinnost tento územní samosprávný celek a nikoli třetí osoba, zatímco v prvním případě by nepředložením zákonem stanovených informací porušila zákon přímo třetí osoba.

Ke třetí podmínce a to absence selektivního přístupu dle § 12 zákona o informacích poukazuje žalovaný na to, že žalobce tvrdí, že povinnou náležitostí nabídek byl i seznam konkrétních pozemků a cenových nabídek na jednotlivé pozemky, a to s ohledem na využitou reklamní plochu, kdy se dle názoru žalobce jedná de facto o informace vzniklé s použitím veřejných prostředků. Žalovaný ale tento názor nesdílí, neboť v případě zveřejnění záměru dispozice s pozemky hlavního města Prahy se jistě nejedná o využití veřejných prostředků, přičemž ani zde uvedené informace, jež měly být obsaženy v požadovaných nabídkách (cenová nabídka a specifikace využití daných pozemků v případě jejich pronájmu) nebyly vytvořeny ani povinnému subjektu předány v bezprostřední souvislosti s využitím veřejných prostředků. Na poskytnutí těchto informací povinnému subjektu nenavazovalo žádné protiplnění (v podobě použití veřejných prostředků). Určitou výjimku by bylo možno spatřovat pouze v nabídce subjektu, s nímž byla následně uzavřena nájemní smlouva. V předmětném případě dle názoru žalovaného splňují podmínky aplikace § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona nabídky předané v rámci výběrového řízení jako celek, neboť vymezení těchto podmínek lze aplikovat na kompletní obsah nabídek, aniž by bylo možno selektovat informace v nich obsažené, které tyto podmínky nesplňují.

K námitce euro (ne) konformního výkladu ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích poukázal na obecný princip práva Evropské unie, dle kterého nemají směrnice přímý účinek, tj. nejsou přímo aplikovatelné v členských státech. Polemika žalobce se tak dle žalovaného vztahuje spíše k tomu, jakým způsobem zákonodárce implementoval předmětnou směrnici do národního práva a nikoli k samotné aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích. Žalobce poukázal na to, že povinné subjekty mají s ohledem na článek 1 směrnice a článek 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod poskytovat přiměřeně informace o vlastní činnosti. Žalovaný ale poukázal na to, že v nabídkách obsažené informace pojednávají o činnosti a záměrech třetích osob, které mají zájem o pronájem pozemku povinného subjektu a nikoli přímo o činnosti povinného subjektu jako takové. K námitce žalobce, dle níž je třeba transparentnost a otevřenost procesu výběrového řízení aplikovat též na případy výslovně nepodléhající sekundárnímu právu veřejných zakázek uvedl žalovaný, že v předmětném případě se nejedná o realizaci veřejných služeb, nýbrž o využití pozemků povinného subjektu ke zcela komerčním účelům, tj. instalace reklamních zařízení. I zde je ale zajištěna jistá míra otevřenosti a transparentnosti, a to prostřednictvím zveřejnění záměru takové dispozice, jež předchází její realizaci. V žalobcem uváděných rozhodnutích ESD šlo především o to, že byla udělena koncese, popř. svěřena veřejná zakázka určitému subjektu, aniž by došlo k předchozímu zveřejnění takového záměru a umožnění též jiným subjektům podat své nabídky. V daném případě ke zveřejnění záměru ohledně pronájmu dotčených pozemků došlo. Požadované informace proto dle žalovaného nespádají do okruhu směrnicí vymezených dokumentů veřejného sektoru (viz článek 1 odst. 2 písm. a) směrnice), přičemž žalovaným uplatněný výklad je s právem Evropské unie konformní, neboť ani z výše uvedené směrnice ani s žalobcem uvedených rozhodnutí ESD nelze dovodit povinnost požadované informace poskytnout.

I v případě námitky žalobce, týkají se ústavní konformity napadeného rozhodnutím se jedná dle žalovaného spíše o polemiku týkající se ústavnosti samotného ustanovení a nikoli jeho aplikace. Poukázal na to, že žalobcem zastávaný výklad eliminuje ochranu třetích osob, pokud jde o poskytování informací i o jejich identitě a především činností, spojených s výběrem subjektů, kterými jsou takové informace dobrovolně poskytnuty a současně též vymezení rozsahu takto poskytnutých informací. Při žalobcem uváděném výkladu by bylo třeba poskytnout veškeré informace, které povinný subjekt obdržel, bez ohledu na ochranu práv a svobod druhých, čímž by naopak docházelo k nepřiměřenému zásahu do těchto práv na základě široce pojatého práva na informace.

Žalobce využil svého práva a k vyjádření žalovaného zaslal soudu repliku, ve které se podrobněji vyjádřil k jednotlivým závěrům týkajícím se výkladu ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích uvedeným v podané žalobě.

Při ústním jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním úřadem zjistil soud následující pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 4.5.2010 podal žalobce u Magistrátu hlavního města Prahy žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., ve které žádal

- 1) dokumenty, na jejich základě MHMP, odbor obchodních aktivit, vyhlásil záměr pronajmout nemovitý majetek, evidenční číslo OOA-5182/2010, zejména podklady, na jejichž základě MHMP o vyhlášení výběrového řízení rozhodl, podmínky, které museli zájemci ve výběrovém řízení splnit, informace o tom, kteří zájemci se dotazovali na podmínky výběrového řízení a jaké informace jim byly o výběrovém řízení poskytnuty (včetně dokladů o tom, jak byly podmínky výběrového řízení jednotlivým zájemcům sděleny).
- 2) všechny přihlášky do výběrového řízení, včetně všech příloh
- 3) všechny doklady o tom, jak bylo rozhodnuto o vítězi výběrového řízení (zejména informace, ze kterých vyplývá, kdy došlo k otevření nabídek zájemců a na základě jakých kritérií MHMP rozhodl o vítězi výběrového řízení)
- 4) smlouvy, uzavřené s vítězem výběrového řízení.

MHMP rozhodnutím ze dne 5.5.2010, čj: OOA/EO/32/2010 rozhodl o odmítnutí části žádosti, a to ve věci poskytnutí

- 2) všech přihlášek do výběrového řízení, včetně všech příloh
- 4) smluv uzavřených s vítězem výběrového řízení.

Přihlášky odmítl vydat z důvodu, že podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím nemá OOA MHMP souhlas s poskytnutím informace od žádného ze zájemců přihlášených do výběrového řízení a smlouvy uzavřené s vítězem výběrového řízení nevydal proto, že s vítězi výběrového řízení dosud nebyly uzavřeny žádné nájemní smlouvy. Dne 6.5.2010 pak MHMP sdělil rozhodnutím OOA/EO/31b/2010, že záměr pronajmout nemovitý majetek ohlásil odbor obchodních aktivit MHMP na základě usnesení Rady hlavního města Prahy č. 436 ze dne 30.3.2010. Podmínky výběrového řízení jsou volně dostupným dokumentem, jeho vyzvednutí není podmíněno následnou účastí ve výběrovém řízení, proto je poskytován na vyžádání. Evidence vydaných podmínek výběrového řízení je

proto bezpředmětná. Do výběrového řízení podaly nabídky čtyři společnosti AVENIR Praha, spol. s r.o., BigBoard Praha a.s., MgAdvertising s.r.o. a Mediamax CZ a.s.

K bodu 3 uvedl, že o vítězi výběrového řízení bylo rozhodnuto na základě usnesení MHMP č. 581 ze dne 27.4.2010 (příloha č. 3). K otevření obálek došlo dne (viz protokol z otevírání obálek – příloha č. 4). Hodnotícím kritériem byla výše nabídnuté ceny za jednotlivé pozemky. Dále pak uvedl jednotlivé skupiny pozemků a cenu za skupinu tak, jak je nabídly jednotlivé společnosti účastníci se výběrového řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jehož obsah je v podstatě shodný s podanou žalobou. O odvolání rozhodlo Ministerstvo vnitra, odbor dozoru a kontroly veřejné správy, které rozhodnutím ze dne 2.8.2010, čj: MV-62439-4/ODK-2010 napadené rozhodnutí o odmítnutí části žádosti o poskytnutí informací zrušilo a věc vrátilo povinnému subjektu k novému projednání. Důvodem pro zrušení bylo nedostatečné odůvodnění. Dne 25.6.2010 podal žalobce na Ministerstvo vnitra ČR stížnost proti postupu Magistrátu hlavního města Prahy ve věci odvolání, neboť MHMP nesplnil 15 denní zákonnou lhůtu podle § 16 stavebního zákona o informacích a tím došlo k nedůvodným průtahům řízení o odvolání.

Tato stížnost byla vyřízena dopisem dne 2.7.2010 se závěrem, že ministerstvo není příslušné k jejímu vyřízení.

Dne 14.7.2010 rozhodl MHMP znovu o žádosti ve věci poskytnutí

- 2) všech přihlášek do výběrového řízení včetně všech příloh
- 4) smluv uzavřených s vítězem výběrového řízení, nevyhověl a informace neposkytl.

Proti tomuto rozhodnutí opět podal žalobce odvolání, které ještě doplnil dne 29.7.2010. O odvolání rozhodlo Ministerstvo vnitra napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítlo a rozhodnutí povinného subjektu potvrdilo. Žalovaný uvedl, že pro účely výkladu, co se rozumí veřejnými prostředky, lze využít vymezení uvedeného pojmu v § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb. o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), dle něhož jsou veřejnými prostředky veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu nebo jiné právnické osobě uvedené v písmenu a) – tj. mimo jiné též územním samosprávním celkům. Lze tedy přisvědčit odvolateli, že pozemky povinného subjektu jsou veřejnými prostředky. K tomu, aby se jednalo o informaci vzniklou s použitím veřejných prostředků, je třeba přímé souvislosti mezi vznikem požadované informace a použitím veřejných prostředků. Nabídku na koupi, resp. nájem pozemku územního samosprávného celku mohou třetí osoby podat i bez předchozího zveřejnění záměru, tj. k vytvoření takové nabídky není použití veřejných prostředků třeba. Požadované informace jsou případnými podklady pro použití, resp. dispozici s veřejnými prostředky, avšak nikoli důsledkem použití takových prostředků. Informace vyplněné třetí osobou a jí učiněná nabídka jsou informacemi vzniklými bez použití veřejných prostředků, a to i když jsou na formuláři, které vytvořila povinná osoba. Selektce informací tedy dle názoru odvolacího orgánu není z povahy věci v řešeném případě možná. Dále pak žalovaný uvedl, že k aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona nepostačí skutečnost, že požadovaná informace byla předána osobou, jež sama o sobě není povinným subjektem a tudíž nepodléhá povinnosti poskytovat informace. Třetí osoba může mít za určitých okolností povinnost jednoznačně vymezenou právním předpisem či na jeho základě uloženou, ale nájem určitých pozemků vždy závisí pouze na vůli osoby a žádný právní předpis nikomu neukládá povinnost ucházet se o nájem pozemku povinného subjektu. Samotné předložení nabídky (tedy předložení příslušných informací) je závislé pouze na vůli třetí osoby, aniž by zákon v této

souvislosti stanovil jakoukoli povinnost. K požadavku selekce jednotlivých informací uvedl také, že z povahy věci není v předmětném případě selekce možná, neboť v nabídkách reagujících na zveřejnění záměru pronájmu pozemku povinného subjektu nemůže být obsažena žádná informace, jíž by měl případný zájemce ze zákona povinnost povinnému subjektu předat. K odkazu žalobce na nutnost výkladu s účelem práva na informace zaručeného článkem 17 Listiny základních práv a svobod a zajištění maximální možné míry transparentnosti v činnostech orgánů státní správy a samosprávy uvedl žalovaný, že v obecné rovině s tímto souhlasí, ale že je nutno zohlednit, že při dispozicích s majetkem formou pronájmu nevystupuje územní samosprávný celek jako orgán veřejné moci, nýbrž jako subjekt soukromého práva. Na rozdíl od jiných subjektů má zákonem stanoveny určité specifické povinnosti (jako např. zveřejnění záměru), avšak vůči ostatním subjektům nevystupuje v takových vztazích z pozice vrchnostenské, nýbrž ve zcela rovném postavení. Veřejnoprávní kontrola využití majetku omezena není, neboť např. informaci komu a za jakou ceny byly určité pozemky územního samosprávného celku pronajaty, povinný subjekt poskytnout může (viz § 8b) zákona o informacích). Také poukázal na to, že pronájem pozemků územního a samosprávného celku obecně veřejnou zakázkou není.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.r.s.). Při svém posouzení soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění platném a účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále též „zákon o informacích“) povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, jíž takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.

Podle § 12 zákona o informacích všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.

Podle článku 17 odst.5 Listiny základních práv a svobod jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Zásadní otázkou v dané věci je, zda měl žalobce právo na to, aby mu byly dány k dispozici všechny přihlášky účastníků předložených do výběrového řízení na pronajmutí souboru pozemků ve vlastnictví hlavního města Prahy za účelem umístění a provozování reklamních zařízení s rozměrem reklamní plochy od 9 m² do 20 m², jak požadoval v žádosti o informace pod bodem 2).

Z obsahu správního spisu je patrné, že informace požadované pod bodem 1) a 3) žalobci byly poskytnuty sdělením ze dne 6.5.2010. Ohledně informace pod bodem 4) v rozhodnutí o odmítnutí části žádosti ze dne 14.7.2010 sdělil Magistrát hlavního města

Prahy, že tato informace nemůže být poskytnuta, neboť s vítězi výběrového řízení dosud nebyly uzavřeny nájemní smlouvy, když žalobce bez právního důvodu nadále užívá předmětné pozemky a tím způsobuje objektivní nemožnost platně uzavřít nové nájemní smlouvy. V odvolání podaném proti tomuto rozhodnutí pak žalobce výslovně uvedl, že napadá pouze výrok, ve kterém MHMP odmítá poskytnutí všech přihlášek do výběrového řízení včetně všech příloh, což bylo i předmětem odvolacího řízení.

Pro posouzení věci je podstatné, že výběrové řízení na pronájem pozemků vyhlásil Magistrát hlavního města Prahy dle zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze s tím, že toto výběrové řízení nepodléhá režimu ustanovení § 281 a násl. obchodního zákoníku a rovněž se na něj nevztahuje působnost zákona č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách. V případě dispozice s majetkem územního samosprávného celku v rámci jeho samostatné působnosti, vystupuje samosprávný celek vůči ostatním subjektům v rovném postavení, nikoli v postavení nadřazeném.

S tím pak souvisí otázka, zda jsou v daném případě splněny kumulativně všechny tři podmínky dané ustanovením § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích pro to, aby povinný subjekt mohl odmítnout požadovanou informaci poskytnout, tedy, že jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.

Do výběrového řízení na pronájem pozemků vyhlášeného magistrátem podávají účastníci tohoto řízení přihlášky jako „soukromé subjekty“, které ke zpracování přihlášek nepoužijí veřejné prostředky. Je skutečně na každém z přihlašujících se osob, zda se do vyhlášeného výběrového řízení přihlásí a v jakém rozsahu vynaloží své vlastní finanční prostředky ke zpracování nabídky. Městský soud tak dospěl k závěru, že informace obsažené v přihláškách do výběrového řízení podaných třetími osobami, které nejsou subjekty veřejného práva a nedisponují veřejnými prostředky, nemohly fakticky vzniknout s použitím veřejných prostředků. Je patrné, že subjekty, které se přihlásily do výběrového řízení, vypracovaly seznam vlastních cenových nabídek na jednotlivé pozemky, a to bez přičinění povinného subjektu, tedy vznikly nezávisle na něm.

Dále je nutno posoudit, zda soutěžitelé, které se uchází o uzavření smlouvy o pronájmu pozemků, mají zákonem stanovenou povinnost. Přitom soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.4.2007, č.j. 6 As 15/2006 – 113 (dostupný na www.nssoud.cz), na který v podané žalobě odkázal i žalobce, a ve kterém Nejvyšší správní soud zaujal názor, že „ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, stanoví, že povinný subjekt neposkytne informaci, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí. Zmíněnou povinností dotčené osoby uloženou zákonem je nutno chápat povinnost předat informace povinnému subjektu podle zvláštního zákona, nikoliv povinnost poskytovat informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím“.

Městský soud se proto zabýval otázkou, zda existuje v daném případě zvláštní zákon, který by ukládal třetím osobám, v tomto případě soutěžitelům, konkrétní povinnost předat informace povinnému subjektu a dospěl k závěru, že tomu tak není. Jak již shora uvedl, je zcela na každém ze soutěžitelů, zda se do výběrového řízení přihlásí a jaké předloží nabídky. Ani zákon č. 131/2000 Sb., dle kterého bylo výběrové řízení vyhlášeno, soutěžitelům žádné povinnosti neukládá. Z ustanovení § 36 vyplývají povinnosti pouze pro vyhlášovatele výběrového řízení a nikoli pro osoby, které se do výběrového řízení přihlašují.

K odkazu žalobce na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu městský soud konstatuje, že v případě projektů pokusu na zvířatech jde o zcela odlišnou situaci ve vztahu k aplikaci ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích, neboť zákon. č. 246/1992 Sb., zákon na ochranu proti týrání, který byl v tomto případě zvláštním zákonem, výslovně upravuje konkrétní povinnosti, zejména záznamní a informační povinnost subjektů, jejichž činnost s pokusy na zvířatech souvisí. V projednávané věci, ale žádná taková povinnost zákonem upravena není.

Vzhledem k tomu, že soud dopěl k závěru, že jsou splněny dvě první podmínky pro odmítnutí informace, zabýval se splněním třetí podmínky, neboť i přes to, že jsou dány podmínky pro nevzdání informace, mohla by tato být vydána, pokud by osoba, která předmětnou informaci předala, s poskytnutím informace na základě žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb. souhlasila. V daném případě účastníci výběrového řízení souhlas s poskytnutím informace povinnému subjektu nedali, ačkoli je patrné, že si magistrát jako povinný subjekt od jednotlivých soutěžitelů vyžádal vyjádření, zda s poskytnutím nabídky třetí osobě souhlasí, avšak až do vydání napadeného rozhodnutí soutěžitelé žádnou reakci nezaslali.

Žalobce také namítá, že výklad žalovaného neodůvodněně vylučuje občanskou kontrolu a transparentnost a že je nutno vytvořit podmínky pro dohled na tím, zda hlavní město Praha nakládá se svým majetkem hospodárně. Městský soud poukazuje znovu na to, že výběrové řízení bylo vyhlášeno dle § 36 zákona o hlavním městě Praze, ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí, dle kterého záměry hlavního města Prahy nebo městských částí prodat, směnit nebo darovat nemovitý majetek, pronajmout jej nebo poskytnout jako výpůjčku hlavní město Praha nebo městská část zveřejní po dobu nejméně 15 dnů před schválením v orgánech hlavního města Prahy nebo v orgánech městských částí vyvěšením na úřední desce Magistrátu hlavního města Prahy nebo na úřední desce úřadu městské části, aby se k nim mohli zájemci vyjádřit a předložit své nabídky. Záměr může hlavní město Praha nebo městská část zveřejnit způsobem v místě obvyklým. Pokud hlavní město Praha nebo městská část záměr nezveřejní, je právní úkon od počátku neplatný.

Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 31. srpna 2011, sp. zn. 33 Cdo 128/2009, konstatoval k procesu zveřejnění záměru podle § 36 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hl. městě, že se jedná o zákonem stanovenou podmínkou platnosti právního úkonu (*condicio legis*). Smyslem této právní úpravy (mimo jiné pronajmout nemovitý majetek) je poskytnout zvýšenou ochranu obecnímu majetku, podrobit kontrole právní úkony, jimiž jsou hlavní město Praha či jeho městské části zavazovány a kterými může dojít k neodčinitelným zásahům do jejich majetkové podstaty. V těchto případech se totiž dotčený majetek dostává trvale anebo dočasně z dispozice hlavního města Prahy nebo městské části.

Z uvedeného vyplývá, že kontrola nad konáním magistrátu je při vyhlášení výběrového řízení dostatečně zajištěna zákonem stanovenou povinností zveřejnit předmětný záměr tak, aby se k němu občané mohli vyjádřit a předložit případně své nabídky.

V daném případě, informace obsažené v přihláškách do výběrového řízení podaných třetími osobami, které nejsou subjekty veřejného práva a nedisponují veřejnými prostředky, nemohly fakticky vzniknout s použitím veřejných prostředků. Žalovaný tedy razí teorii, že je nutno vznik informací posuzovat z hlediska jejich existence u povinného subjektu. Poruší-li magistrát tuto svou povinnost, spojuje s tím zákon následek neplatnosti právního úkonu. V daném případě magistrát svůj záměr v souladu se zákonem zveřejnil, což ani žalobce nepopírá. Soud je navíc přesvědčen o tom, že podstatné z hlediska zachování transparentnosti

výběrového řízení je, byl-li transparentní průběh tohoto řízení. Z obsahu správního spisu je patrné, že informace týkající se záměru pronajmout pozemek, podmínek výběrového řízení, jeho průběhu, včetně protokolu o otevírání nabídek, i vyhodnocení předložených nabídek byly žalobci v rámci jeho žádosti o poskytnutí požadovaných informací poskytnuty. Ze sdělení ze dne 6.5.2010 je patrné, že žalobce obdržel i seznam jednotlivých přihlášených osob do řízení, včetně usnesení, kterým byly schváleny nejvhodnější nabídky a ve kterém jsou výslovně uvedeny společnosti, které pro jednotlivé soubory pozemků vyjmenovaných v příloze byly vybrány jako nejvhodnější spolu s částkami nabídnutého nájemného. Transparentnost výběrového řízení tak dle soudu zachována byla.

K námitce žalobce ohledně absence selektivního přístupu dle § 12 zákona o informacích soud konstatuje, že žalovaný dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu nepřicházela selekce v daném případě v úvahu, když uvedl, že „z povahy věci není v předmětném případě taková selekce možná, neboť v nabídkách reagujících na zveřejnění záměru pronájmu pozemků povinného subjektu nemůže být obsažena žádná informace, již by měl případný zájemce ze zákona povinnému subjektu předat“

Podstatné pro posouzení důvodnosti této námitky je, že požadovaná informace, tedy všechny přihlášky podané do výběrového řízení, nebyly žalobci poskytnuty z důvodu, že byly splněny podmínky pro odmítnutí informace dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích. Z námitek uvedených v podané žalobě je patrné, že žalobce požadoval, aby mu žalovaný po provedené selekci sdělil seznam konkrétních pozemků a cenové nabídky na jednotlivé pozemky. Jak již soud shora uvedl, seznam konkrétních pozemků zahrnutých do výběrového řízení žalobci žalovaným poskytnut byl a pokud jde o cenové nabídky, soud již uvedl, že nemohly být žalobci poskytnuty s ohledem na výluky dle ust. § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích. Proto dospěl k závěru, že ani za použití ustanovení § 12 zákona o informacích nebylo možné cenové nabídky, které byly podstatou přihlášek do výběrového řízení, z podaných přihlášek vyčlenit a žalobci předložit.

Žalobce také namítá absenci eurokonformního výkladu ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích a poukazuje na to, že by informace měla být poskytnuta v souladu s pravidly uveřejněnými ve směrnici za předpokladu, že informace nesplňuje ani jednu z podmínek uvedených v článku 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES prostřednictvím zákona č. 61/2006 Sb., o změně zákona o svobodném přístupu k informacím a dalších zákonů. Touto novelou bylo do předmětného ustanovení vloženo sousloví „jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků“, které možný okruh případů aplikace výjimky v uvedeném ustanovení omezuje.. Žalobce se domnívá, že daný případ nelze pod žádný z případů článku 1 směrnice subsumovat, a proto by se měla směrnice na daný případ aplikovat a informace by měla být poskytnuta za podmínek uvedených ve směrnici.

K tomu uvádí soud, že směrnice nemají dle práva Evropské unie přímý účinek, t.j. že nejsou v členských státech přímo aplikovatelné a že směrnice, na kterou odkazuje žalobce, byla do právní normy ČR řádně transformována. Ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích i v důsledku transformace citované směrnice stanoví obecně pro všechny subjekty důvody, pro které požadované informace poskytnout nelze. Soud tedy zdůrazňuje, že směrnice byla do zákona o informacích řádně transformována a je tedy nutno při rozhodování vycházet ze znění zákona. Pokud bychom vycházeli z obecné úpravy dané směrnicí, znamenalo by to absurdní situaci, že bychom k právní úpravě provedené zákonem o informacích nemohli vůbec přihlídnout. Žalovaný tedy postupoval správně, když aplikoval na daný případ úpravu uvedenou v zákoně o informacích, do které byla úprava daná směrnicí začleněna.

Žalobce také vytýká žalovanému, že výklad ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o informacích zastávaný žalovaným není v souladu s ustanovením článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, v důsledku čehož dle žalobce není zajištěna dostatečná míra transparentnosti v činnostech orgánů státní správy a samosprávy, zejména při nakládání s majetkem veřejnoprávní korporace tak, jak to odpovídá principům demokratického právního státu.

Soud poukazuje na to, že žalobce námitku absence ústavněkonformního výkladu uplatnil až v podané žalobě a nikoli již v průběhu správního řízení. Nelze tedy vytýkat žalovanému, že z tohoto hlediska aplikaci ustanovení § 11 odst. 2 písm.a) zákona o informacích v napadeném neposuzoval. S ohledem na ustálenou judikaturu se soud touto námitkou vznesenou až v žalobě zabýval a dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu s ústavními principy. Žalobce navíc nepolemizuje přímo s tím, jak žalovaný aplikoval toto ustanovení, ale spíše s ústavností samotného ustanovení, což je patrné i z jeho odkazu na nálezy ústavního soudu ze dne 30.3.2010, č.j. Pl.ÚS 2/10, jehož předmětem byla otázka ústavní konformity konkrétního ustanovení § 11 odst. 4 písm.b) zákona o informacích a nikoli aplikace této normy. Soud má za to, že žalovaný postupoval při výkladu ustanovení § 11 odst. 2 písm.b) zákona o informacích v souladu s ústavními principy, neboť jak již bylo shora uvedeno, transparentnost výběrového řízení zajištěna byla, když žalobci bylo umožněno se seznámit s průběhem výběrového řízení i s jeho konkrétními výsledky.

Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Městský soud v Praze shledal úvahu žalovaného odvolacího správního úřadu dostatečnou, logickou a mající oporu v konkrétních údajích, proto dospěl k závěru, že částečné odmítnutí požadované informace není v posuzované věci v rozporu se zákonem. V uvedených skutečnostech proto shledal soud závěr o tom, že žalobní námitky nejsou v nyní posuzované věci důvodné a soud nezjistil ani žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadených rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloby nebyly podány důvodně a proto je postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodné zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec

běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4.února 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á
předsedkyně senátu